

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

25 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Rotari Vitalie în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 10 februarie 2016, în cauza penală privind-l pe

Prodan Dmitri Serghei, născut la 09 aprilie 1990, originar din r-nul Glodeni, s. Sturzovca, domiciliat în mun. Bălți str. Tudor Vladimirescu 67 ap. 26.

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță*: 02.08.2013-13.02.2014
2. *instanța de apel*: 06.03.2014-10.02.2016
3. *instanța de recurs*: 28.04.2016-25.05.2016

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți din 13 februarie 2014, Prodan Dmitri Serghei, a fost achitat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 152 alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

2. De către organul de urmărire penală, Prodan D. a fost învinuit, că la data de 13 aprilie 2013, în jurul orei 05:20, aflându-se în incinta barului "Beer House" situat în mun. Bălți, str. Ștefan cel Mare 2, și servind băuturi alcoolice, unde în urma unui conflict apărut între el și Lupu A., ieșind afară, adică în fața barului sus indicat, i-a aplicat lui Lupu A. câteva lovituri cu pumnul în regiunea feței, de la care ultimul a pierdut echilibrul și a căzut jos, ulterior Prodan D. continuând acțiunile sale infracționale, a aplicat multiple lovituri pe diferite părți ale corpului lui Lupu A., astfel cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 159 D din 08 iunie 2013 vătămări corporale ușoare.

Astfel, acțiunile lui Prodan D. au fost încadrate de către organul de urmărire penală în prevederile art. 152 alin. (1) Cod penal, și anume – *vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății*.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit de prima instanță, prin care Prodan D. să fie recunoscut culpabil de

săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal, stabilindu-i pedeapsă 1 an închisoarea, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, executarea pedepsei să-i fie suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 4 ani.

În motivarea apelului a invocat că:

- prima instanță a pus la baza sentinței doar declarațiile inculpatului, acestea fiind în contradicție cu restul probelor acumulate de către organul de urmărire penală;

- prima instanță a lăsat fără apreciere proba invocată de către acuzare, procesul-verbal de examinare a înregistrării efectuate în barul "Beer-House", din care reiese că Prodan D. a ieșit afară împreună cu partea vătămată Lupu A.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 10 februarie 2016, a fost admis apelul declarat de către procuror, casată sentința, și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Prodan D. a fost recunoscut culpabil de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal, stabilindu-i pedeapsă sub formă de închisoare pe termen de 1 an.

În conformitate art. 90 Cod penal executarea pedepsei i-a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 1 an, dacă în această perioadă nu va comite o nouă infracțiune și prin purtare exemplară și muncă cinstită va îndreptăți încrederea acordată.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a conchis, că concluzia primei instanțe privind neîntrunirea elementelor infracțiunii în acțiunile inculpatului nu se racordă la probele administrate și cercetate de către instanța de apel. Astfel, nefiind confirmată temeinicia achitării inculpatului, fiind prezentate suficiente probe pertinente, concludente și utile, ce urmau a fi puse la baza unei sentințe de condamnare a inculpatului în fapta incriminată și prevăzută de art. 152 alin. (1) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a menționat, că prima instanță, în cadrul judecării cauzei penale nu a verificat multilateral și obiectiv toate împrejurările de fapt și de drept a cauzei în raport cu probele anexate la dosar, iar soluția instanței contravine cumulului de probe administrat, astfel prima instanță nu a motivat care anume elemente ale infracțiunii nu sunt întrunite în acțiunile inculpatului.

Astfel, instanța de apel în urma evaluării integrale a probelor prezentate a ajuns la concluzia, că nu există dubii rezonabile în ceea ce privește vinovăția lui Prodan D., conform învinuirii aduse de către organul de urmărire penală, cercetată și în cadrul ședinței de judecată, fiind acumulate probe veridice, suficiente ce demonstrează comiterea de către acesta a infracțiunii prevăzută de art. 152 alin. (1) Cod penal.

Instanța de apel a conchis, că vina inculpatului se confirmă prin materialele cauzei, care sânt pertinente, concludente, utile și veridice, ce coroborează între ele și indică la faptul că acțiunile inculpatului întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal, cum ar fi: declarațiile martorului Tarlapan A., plângerile depuse de către partea vătămată Lupu A. din data de 13 aprilie 2013 și 30 aprilie 2013; raportul din 14 martie 2013 (f.d. 9 v. 1); raportul de constatare medicală nr. 110/D din 27 aprilie 2013 (f.d. 16 v. 1); raportul de expertiză medico-legală nr.

134/D din 23 mai 2013 (f.d. 18 v. 1); raportul de expertiză medico-legală nr. 159/D din 08 iunie 2013 (f.d. 34-35 v. 1); proces-verbal de confruntare dintre partea vătămată Lupu A. și bănuitul Tarlapan A. din 18 mai 2013 (f.d. 51-54 v. 1); declarațiile martorilor Zaharova T. și Tarlapan A. depuse în cadrul examinării cauzei penale în prima instanță (f.d. 141, 149-150 v. 1).

Totodată, instanța de apel a constatat, că probele cercetate demonstrează deplin vinovăția inculpatului, iar prima instanță eronat a ajuns la concluzia privind achitarea lui Prodan D. din motiv că în acțiunile acestuia nu se conțin elementele constructive ale infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal.

Instanța de apel a mai menționat, că la adoptarea soluției s-a condus de Comentariul Codului penal, astfel potrivit art. 152 alin. (1) Cod penal, se explică, că latura obiectivă a infracțiunii se realizează prin provocarea dereglării îndelungate a sănătății sau pierderea considerabilă și stabilă a mai puțin de o treime din capacitatea de muncă. În continuare, instanța de apel a explicat, că dereglarea îndelungată a sănătății este determinată nemijlocit de un șir de vătămări, maladii, dereglări de funcție care au o durată de peste 21 zile, dar cu condiția că victima își recapătă sănătatea inițială.

În asemenea condiții, instanța de apel a conchis, că în acțiunile lui Prodan D., care a aplicat lovituri lui Lupu A. cu pumnul în regiunea feței, în urma cărora ultimului i-a fost cauzată vătămare intenționată medie a integrității corporale, se conțin elementele infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal. Astfel, probele administrate de către instanța de apel corespund cerințelor stipulate de art. 101 Cod de procedură penală, fiind pertinente, concludente, utile pentru a putea fi puse la baza unei hotărâri de condamnare, ele fiind în coroborare și demonstrând pe deplin vinovăția inculpatului în sensul învinuirii aduse, în deplină măsură, iar prima instanță pripit a ajuns la concluzia privind achitarea inculpatului.

Instanța de apel a reținut, că Prodan D. la data de 13 aprilie 2013, în jurul orei 05:20, aflându-se în incinta barului "Beer House" situat în mun. Bălți, str. Ștefan cel Mare 2, și servind băuturi alcoolice, unde în urma unui conflict apărut între el și Lupu A., ieșind afară, adică în fața barului sus indicat, i-a aplicat lui Lupu A. câteva lovituri cu pumnul în regiunea feței, de la care ultimul a pierdut echilibrul și a căzut jos, ulterior iar Prodan D. continuând acțiunile sale infracționale, a aplicat multiple lovituri pe diferite părți ale corpului lui Lupu A., astfel cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 159 D din 08 iunie 2013 vătămări corporale ușoare.

Instanța de apel a mai menționat, că versiunea inculpatului precum că nu el l-a lovit pe Lupu A., dar doar la împins, se combate prin declarațiile părții vătămate date în cadrul confruntării, ce coroborează cu concluziile rapoartelor de expertiză medico-legală, care indică că apariția leziunilor corporale prin cădere de la înălțimea propriului corp este puțin probabilă și cu declarațiile martorilor, care au indicat că anume Prodan D. a ieșit cu partea vătămată afară din bar, și prin restul probelor scrise și cercetate de către instanța de apel, ce nu sunt lovite de nulitate și prezintă o

situație clară a celor întâmplate, în asemenea condiții, declarațiile inculpatului contravin cu circumstanțele stabilite în cauza penală.

Prin urmare, instanța de apel, a considerat, că concluziile primei instanțe privind stabilirea pedepsei inculpatului corespund principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale prevăzute de art. 7 Cod penal, scopului și criteriilor individualizării pedepsei prevăzute de art. 61, 75 Cod penal.

Ținând cont de persoana inculpatului, de faptul că nu are antecedente penale, instanța de apel a ajuns la concluzia că în situația stabilită și nominalizată au fost depistate circumstanțe importante ce permit condamnarea inculpatului cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, având în vedere scopul corectării și reeducării inculpatului ce se va atinge și fără izolarea acestuia de societate, oferind posibilitate inculpatului să dovedească corectarea sa prin comportament exemplar și muncă cinstită. Astfel, pedeapsa stabilită inculpatului cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, în viziunea instanței de apel, este una echitabilă faptelor comise, corespunde normelor legale și va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni, precum și pentru restabilirea echității sociale.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Rotari V. în numele inculpatului, prin care solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței de achitare.

În motivarea recursului invocă:

- instanța de apel a pronunțat o decizie ilegală, bazată pe presupuneri, manifestându-se vădit în favoarea acuzării;

- nevinovăția inculpatului se confirmă prin declarațiile martorului Zaharova T., Tarlapan A., cât și prin raporturile de expertiză medico-legale nr. 134/D și nr. 159/D;

- organul de urmărire penală nu a indicat în ordonanța de punere sub învinuire din 30 iulie 2013 indicii calificativi prevăzuți de art. 152 alin. (1) Cod penal, ceea ce contravine prevederilor art. 281 alin. (2) Cod de procedură penală.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece criticile formulate de recurent nu conțin indicii erorilor de drept și respectiv nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii recurate. Astfel, recursul nominalizat nu conține argumentele ilegalității deciziei instanței de apel, precum și în ce constă problema de drept de importanță generală abordată în cauza dată, prevăzute de art. 430 Cod de procedură penală.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente:

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, stipulează că instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 aceluiași Cod.

Din cuprinsul recursului declarat se reține că recurentul invocă ca temei de drept pct. 6), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, semnalând și pct. 8) al aceleiași norme penale, care prevăd, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când *„instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele infracțiunii; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită”*.

În argumentarea temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, autorul recursului a indicat că, instanța a pronunțat o decizie bazată pe presupuneri, manifestându-se vădit în favoarea acuzării, și nu s-a pronunțat asupra ordonanței de punere sub învinuire din 30 iulie 2013, emisă de către organul de urmărire penală, ce contravine prevederilor art. 281 alin. (2) Cod de procedură penală.

Așadar, Colegiul penal, analizând textul deciziei recurate constată, că instanța de apel în hotărârea sa, a analizat și verificat cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, întemeiat considerând că situația de fapt, împrejurările și încadrarea juridică a infracțiunii comise de către inculpat, au fost corect încadrate de către organul de urmărire penală, nefiind încălcate prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, iar hotărârea adoptată cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția. Astfel, temeiul de casare prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu este incident în prezenta cauză, iar cu privire la alegațiile recurentului invocate, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra ordonanței de punere sub învinuire din 30 iulie 2013 emisă de către organul de urmărire penală ce contravine prevederilor art. 281 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează, că inculpatul cât și apărătorul său, în caz de dezacord, urmau să atace ordonanța respectivă la procurorul ierarhic superior. De menționat este și faptul, că potrivit ordonanței din 30 iulie 2013 (f.d. 78 v. 1) este stipulat, *„prin acțiunile sale intenționate cet. Prodan Dmitri Serghei a comis o infracțiune prevăzută de art. 152 alin. (1) Cod penal, adică vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății”*, ceea ce este în legătură cauzală cu raporturile de expertiză medico-legale nr. 134/D și 159/D (f.d. 18, 22 v. 1) din care reiese, că conform fișei medicale prezentate, cet. Lupu Alexandr *i-a fost cauzată o dereglare a sănătății de lungă*

durată (mai mult de 21 zile) și în conformitate cu acest criteriu se califică la vătămări corporale MEDII, astfel organul de urmărire penală a făcut o încadrare corectă după indicii calificativi, în strictă conformitate cu prevederile art. 281 Cod de procedură penală, încadrând acțiunile inculpatului în prevederile art. 152 alin. (1) Cod penal, criticile recurentului la acest capitol fiind neîntemeiate și declarative.

Cu referire la cele invocate de recurent precum că, instanța de apel a pronunțat o decizie bazată pe presupuneri, manifestându-se vădit în favoarea acuzării, Colegiul penal menționează, că motivarea hotărârii este un proces de analiză a actelor și lucrărilor dosarului, ce nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării recercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută pe baza probatoriului administrat și a concluzionat corect că aceasta se circumscrie încadrării juridice în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, potrivit căreia inculpatul a fost recunoscut vinovat.

Mai mult, din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel la examinarea cauzei, a ținut seama în deplină măsură de prevederile art. 27, 99 - 101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate, le-a verificat minuțios, dându-le o reapreciere proprie, justă, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, care în ansamblul lor au confirmat vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal și anume, *vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății.*

Referitor la declarațiile martorilor, Colegiu penal reține, că acestea au fost apreciate just de către instanța de apel și în coroborare cu restul probelor cercetate în cadrul examinării cauzei penale. Astfel din declarațiile martorului, Tarlapan A., audiat în cadrul urmăririi penale (f.d. 51-54 v. 1) rezultă, că "inculpatul i-a aplicat lovituri părții vătămate în urmă cărora ultimul a căzut", acestea coroborând cu declarațiile făcute în cadrul cercetării judecătorești (f.d. 149-150 v. 1) din care rezultă, că "de masa lor s-a apropiat partea vătămată, peste un timp inculpatul și cu acesta au ieșit afară, apoi îndreptându-se în local a auzit un zgomot, nu a văzut dacă Prodan D. i-a aplicat primului careva lovituri, însă acesta i-a comunicat că l-a împins pe Lupu A. pentru a se apăra", din ce s-a constatat cu certitudine intenția infracțională a inculpatului, precum și aplicarea loviturilor părții vătămate, prin care ultimului i-a fost cauzat conform raporturilor de expertiză medico-legale nr. 134/D și 159/D, vătămare corporală **MEDIE**.

Totodată, instanța de recurs reține, că recurentul invocă în prezenta speță temeiul pentru recurs prevăzute la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, însă din conținutul recursului declarat, Colegiul atestă, că în opinia părții apărării, inculpatul nu este subiectul infracțiunii imputate, solicitând menținerea sentinței de achitare, astfel motivându-și în acest sens recursul declarat. Deci, în atare împrejurări, instanța de recurs consideră, că de fapt apărătorul inculpatului în

recursul declarat semnaleză temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, prin prisma neîntrunirii elementelor infracțiunii în acțiunile inculpatului, solicitând în cele din urmă menținerea sentinței de achitare. Respectiv, este alogică invocarea concomitentă și a temeiului pentru recurs stipulat la pct. 12) al aceleiași norme, precum că *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, fiindcă în asemenea abordare se subînțelege că totuși inculpatul a săvârșit o careva infracțiune, însă aceasta nu a fost încadrată juridic corect. Totodată, din conținutul recursului, nici nu se atestă o argumentare desfășurată a acestui temei pentru recurs, fiind doar indicat la temeiurile de drept.

Pe această linie de considerente, Colegiul penal va examina recursul prin prisma incidenței temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

De remarcat este, că acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Conform art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Deși inculpatul pe întreg procesul penal a avut o poziție unică de nerecunoaștere a vinei în cele incriminate, însă instanța de apel întemeiat a conchis că aceasta nu generează achitarea inculpatului, sau în cursul judecării cauzei în apel au fost prezentate probe, ce înlătură dubiul judiciar și dovedesc cu certitudine vinovăția lui în cele imputate. Versiunea inculpatului este combătută prin probe pertinente, concludente, utile și veridice. Pe parcursul examinării cauzei în instanța de apel au fost stabilite cu certitudine că în acțiunile lui se întrunesc elementele constitutive ale componenței de infracțiune prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal.

Așadar în cadrul cercetării judecătorești în instanța de apel, s-a constatat că în urma unui conflict iscat în bar între Prodan D. și Lupu A., aceștia au ieși afară, după care inculpatul l-a lovit pe Lupu A. și l-a împins, în urma cărora ultimul a căzut jos. Acest fapt a fost confirmat prin declarațiile date sub jurământ în cadrul cercetării judecătorești, de către martorii Tarlapan A. (f.d. 51-54, 149-150 v. 1) și Zaharova T. (f.d. 141 v. 1); prin rapoartele de expertiză medico-legale nr. 134/D din 23 mai 2013, și nr. 159/D din 08 iunie 2013, din care rezultă că părții vătămate i-au fost cauzate vătămări corporale medii cu dereglarea sănătății de lungă durată, probe ce coroborează între ele. Astfel argumentele recurentului, precum că inculpatul nu i-a aplicat lovituri părții vătămate, împingându-l doar, Colegiul penal le apreciază ca neîntemeiate, acestea fiind o metodă de a evita răspunderea penală.

De asemenea, Colegiul evidențiază corectitudinea concluziei instanței de apel, precum că prima instanță pripit a ajuns la concluzia privind achitarea inculpatului,

deoarece acțiunile inculpatului au fost îndreptate spre cauzarea vătămării integrității corporale a părții vătămate prin intenție directă, sau din totalitatea probelor administrate, în speța dată, se dovedește că anume Prodan D. prin intenție directă a cauzat vătămări corporale lui Lupu A. Prin urmare, instanța de apel rejudecând cauza a încadrat corect acțiunile inculpatului în prevederile art. 152 Cod penal.

Mai mult ca atât, analizând conținutul deciziei, Colegiul consideră, că instanța de apel în mod just a considerat exista temeiului pentru a da o nouă apreciere probelor și ca urmare, constatând corect că starea de fapt stabilită de prima instanță nu concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relevate în cuprinsul sentinței.

Colegiul penal constată, că instanța de apel corect a concluzionat prezența la caz a discordanței între cele reținute de prima instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții, decât cea pe care materialul probator o susține.

Instanța de apel a soluționat cazul, examinând toate probele în ansamblu, unele probe fiind motivat respinse, altele acceptate. La aprecierea probelor judecătoria sunt independenți, și nu sunt legați de opinia altor persoane, iar dezacordul unei părți, în acest sens, nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare.

Astfel, Colegiul menționează, că instanța de apel, uzând de dreptul de a verifica legalitatea și temeinicia sentinței atacate, prin efectuarea atât a unei aprecieri proprii asupra veracității fiecărui mijloc de probă în parte, cât și a unei aprecieri de ansamblu a concluziei finale dedusă din totalitatea probelor administrate, și-a format o convingere intimă, proprie cu privire la starea de fapt, contrară cu cea constatată de prima instanță, deducând oportunitatea unei soluții de recunoaștere a lui Prodan D. vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal.

Cu referire la argumentul recurentului, privind modalitatea de apreciere a probelor, instanța de recurs constată că instanța de apel, ținând cont de prevederile art. 99-101 Cod de procedură penală, a verificat sub toate aspectele probele prezentate de către părți, audiind inculpatul, martorii, și a cercetat probele administrate la dosar, dând citire materialelor cauzei, ca urmare corect a stabilit starea de fapt. Așadar pentru considerentele de fapt și de drept expuse, Colegiul va menține soluția instanței de apel în privința lui Prodan D., ca o consecință directă a prezenței probelor în sensul învinuirii înaintate.

În concluzie, instanța de recurs statuează, că criticele recurentului referitoare la greșita condamnare a inculpatului, sub aspectul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal, nu sunt întemeiate și nu pot determina adoptarea unei soluții contrare celei adoptate de instanța de apel.

Colegiul penal apreciază, că situația de fapt a fost stabilită de instanța de apel în urma analizei coroborate a întregului ansamblu probator administrat și ca urmare anume instanța de apel este cea care a procedat la o corectă încadrare juridică, fiind

stabilită o corectă determinare și constatare juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite de inculpată și semnele componente de infracțiune prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal.

Astfel, se constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii, legătura causală dintre acțiunile inculpatei și urmările prejudiciabile cauzate părții vătămate.

Ca urmare, Colegiul penal consideră, că nu este incident cazul de casare prevăzut de dispoziția art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, apreciind ca fiind neîntemeiate criticile formulate sub acest aspect de către recurent.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, fiind just constatate elementele infracțiunii imputate inculpatului, impunându-se în consecință inadmisibilitatea recursului ordinar declarat la caz, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) CPP, Colegiul penal

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Rotari Vitalie în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 10 februarie 2016, în cauza penală privindu-l pe **Prodan Dmitri Serghei**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 22 iunie 2016.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie